

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: -brrrr.-

Cím: Emberek, dolgok.

Forrás: *Alkotmány*

Sp. 917. IV 15

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1917"

Személy

Emberek, dolgok.

(Villamoson.)

ápr. 14.

Felszállás. Tizenötön állanak a feljárón, úgy fest a dolog, hogy megtelt, nem lehet felszállani. A kocsi belsejében mégis elférne még legalább tíz utas, de nem lehet bejutni a künnállóktól. Miért állanak künn szivesebben? Mert háboru van, bajok, idegesség. Az ember a lépcsőről kiált fel hozzájuk:

— Tessék bemenni kérem, akkor felférek én is!

Egyik sem mozdul. De helyeselnek:

— Igaz is, mit ácsorgnak mindegyik idekűnn?

— Nemhogy beljebb mennének!

— Disznóság!

Mindegyik a másikra érti.

*

Olyan nehéz dolog rosszat mondani hősről. És mégis el lehet hinni, hogy odakűnn, az öldöklés mezején olyan emberi sajátságok is visznek a babér felé, amelyek békeidőben nem kaptak volna egyes osztályzatot s amire a nevelés-békében legbüszkébb volt, az odakűnn csütörtököt mondott.

Egy furcsaképű altiszt lép a kocsi belsejébe, világossárga kampós botra támaszkodva. Szakasvezető, katonabluz, felgyürt civilnadrág, hetykén félrevágott sapka kihívóan

peckelt fején. Az arca beretvált, külvárosi lebujtipus, a szeme erezett karikás. De a mellén bronz, kis ezüst, nagy ezüst, arany medália.

Két tiszt ül az egyik padon. Hátraszól szeretettel az egyik a metáliához:

— Hányszor kellett volna ezért meghalni?

A zuksfirer tetőtől talpig végignézi a kérdezőn, leüti a cigarettája hamuját s csak úgy fölényesen legyint a kezével.

— Hol volt utoljára? — kérdi megint a tiszt.

A zuksfirer a kocsi plafondja felé bök a hüvelykujjával:

— Fönt.

Megállás. A hős leszáll s éppen csak a balkeze mutatóujjával sejtet valami mozdulatfélét a sapkája irányában.

*

A kocsi elején. Az ifju háttal támaszkodik kényelmesen a kocsi falának, a kisasszony előtte izeg-mozog, hol a kocsivezető karjának, hol a lépcső korlátjának ütődve.

— Mondja, miért?

— Csak. Nem magának való. Nagyon élethű, érti? nagyon élethű. Nem ajánlom.

— Nagyszerű. Maga azt hiszi, hogy egy leány nem nézhet meg akármit? Én csak azt látom, amit én akarok.

— Jól van, jól. Nagyon élethű, ezt én mondom.

(Oldal)

— Phü! Jusst is megnézem a Vengerkákat. Vagy ne? Mondja.

— De, hogyne! Nagyon élethű, én csak annyit mondhatok.

Egy elég sovány asszonyság — pardon! kalapos, tehát «urhölgy» — az egész idő alatt féltve szorongatta a hálócekkerjét, amely holmi kincsektől duzzadozott. Tojás, krumpli, saláta. Az egész alakon előmlött az öröm, a büszkeség, a ma esti családi boldogság előrevetett fénye. Szegény, mennyi pénzen, mennyi szenvedéssel váltotta meg ezt a mai estét!

Leszáll, elől, a kocsivezető állása mellett. A cekkerje odaütődik a korláthoz.

— Bárcsak eltört volna — szól egy kifentbajszu, fakóképü munkásember a kocsivezetőhöz.

— Ennek van, másnak felkopik az álla — feleli a kocsivezető s még keserűbben mered ki a sinekre vértelen, hegyes profilja — dejszen lesz az másképp is!

S még egymást bántják a páholyközönség nagyobb örömeire, szegények, vakok, a sánta és a féllábu.

—brrrr.—